

Arrest

nr. 216 699 van 13 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 september 2018 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 23 augustus 2012 erkend als vluchteling.

1.2. Op 5 april 2017 werd verzoeker tegengehouden door de Deense grenspolitie in Kopenhagen na een verblijf in Bagdad, Irak. In zijn paspoort, afgeleverd in Bagdad op 12 augustus 2015, werd tevens een Iraakse uitreisstempel *d.d.* 15 augustus 2015 aangetroffen.

1.3. Op 20 juli 2017 werd de vluchtelingenstatus van verzoeker door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ingetrokken. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 205 550 van 20 juni 2018.

1.4. Op 4 september 2018 werd een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(...)

BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw/Mijnheer

naam: H.

voornaam: O. S.

geboortedatum : 10.12.1977

geboorteplaats: H. a. A.-B.

nationaliteit: van Iraakse herkomst

Krachtens artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen:

Op 29/05/2012 diende u een asielaanvraag in. Op 23/08/2012 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 24/08/2012 in kennis werd gebracht. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbepaalde duur en werd u op 10/12/2012 een B-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 03/10/2022.

Vanwege de grenspolitie te Kopenhagen (Denemarken) ontving de DVZ informatie waaruit bleek dat u van 07/03/2017 tot 05/04/2017 terugkeerde naar uw land van herkomst. Bovendien bleek u in het bezit van een nationaal Iraaks paspoort, afgeleverd op 12/08/2015 te Bagdad. In dit paspoort bevond zich eveneens een uitreisstempel op datum van 15/08/2015.

Dientengevolge werd door de DVZ op 21/04/2017 met toepassing van artikel 49, § 2, eerste lid (en artikel 55/3/1, § 2, 2°), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw vluchtelingenstatus aan het CGVS verstuurd.

In het licht van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus werd u op 13/06/2017 door het CGVS gehoord teneinde u de gelegenheid te bieden argumenten aan te brengen tot behoud van uw vluchtelingenstatus.

Op 24/07/2017 heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 25/07/2017 in kennis werd gebracht. Het CGVS stelde dat uw persoonlijk gedrag er op wijst dat u in uw land van herkomst geen vervolging vreest en dat de argumenten die u aanbracht voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus een behoud ervan niet konden wettigen.

Bovendien stelde het CGVS dat uit het feit dat u de voorbije jaren herhaaldelijk naar uw stad van herkomst Bagdad in Irak terugkeerde, gebleken is dat er allerm minst een nood aan bescherming in uw hoofdte aanzien van de algemene situatie in Bagdad, Irak, bestaat.

Op 24/08/2017 diende u een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW). Op 25/06/2018 werd de beslissing van het CGVS tot intrekking van uw vluchtelingenstatus door de RW bevestigd en bijgevolg werd deze beslissing definitief.

Gezien uw vluchtelingenstatus definitief werd ingetrokken, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen.

U werd op 03/07/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Blijkens informatie van de postdiensten, werd dit aangetekend schrijven door u niet afgehaald.

Derhalve gaf U geen gevolg aan dit schrijven en bijgevolg kan de DVZ bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, enkel rekening houden met de actueel in uw administratief dossier aanwezige elementen. Hierbij wordt, in toepassing

van artikel 11, § 3, derde lid, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst. We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 29/05/2012 verklaarde dat u het Rijk op 23/05/2012 binnenkwam, meer dan 6 jaar geleden. Derhalve merken we op dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u meer dan 6 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. We brengen bovendien in herinnering dat u het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. U bracht derhalve geen enkel element aan waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch legde u bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, Het u na dit aan te tonen.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u tijdens uw gehoor in het kader van uw asielaanvraag bij de DVZ d.d. 06/06/2012 verklaarde dat uw ouders op dat ogenblik in Bagdad (Irak) verbleven en uzelf sinds 31/12/2007 van uw voormalige echtgenote gescheiden bent. U gaf aan dat uw minderjarig kind, dat in 2004 geboren werd, op dat ogenblik bij uw voormalige echtgenote in Bagdad (Irak) verbleef. Tot slot gaf u aan dat uw 2 broers reeds in 2007 en 2012 overleden waren en u 3 in Irak en 1 in Zweden verblijvende zus heeft. U verklaarde geen andere in België of in andere Lidstaten verblijvende gezins- of familieleden te hebben. We herhalen bovendien dat u het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. Tijdens uw gehoor bij het CGVS d.d. 13/06/2017 - in het kader van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus - gaf u evenwel aan dat u herhaaldelijk naar Bagdad (Irak) terugkeerde om bij uw toen inmiddels 13-jarige zoon R. te zijn, omdat die het moeilijk zou hebben zonder u. U verklaarde dat uw zoon zich beter voelde toen u samen met hem overal heen ging in Bagdad (Irak), van doktersbezoeken tot wandelingen in het park. Dienaangaande kan enkel geconcludeerd worden dat de familiale banden in het land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze in België. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS d.d. 13/06/2017 en in het kader van uw beroepsprocedure bij de RW gewag maakte van mentale en fysieke medische problemen.

Dienaangaande herhalen we dat u geen gevolg gaf aan de voormelde vraag om aanvullende (medische) documenten en elementen aan de DVZ te bezorgen. Indien u effectief medische elementen of documenten had waarvan u het nodig acht dat de DVZ ervan in het bezit wordt gesteld, liet u na dit te doen. Bovendien wijzen we er op dat uw vermeende medische problemen u er niet van weerhouden hebben herhaaldelijk naar uw land van herkomst terug te keren. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

Betreffende een verwijdering naar uw land van herkomst, herhalen we op dat u geen gevolg gaf aan de voormelde vraag om aanvullende (medische) documenten en elementen aan de DVZ te bezorgen. We wijzen er bovendien op dat het CGVS, zoals reeds vernield, van oordeel was dat uit uw persoonlijk gedrag - in casu uw herhaaldelijke terugkeer naar Bagdad (Irak) - er op wees dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf van meer dan 6 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"MOYEN UNIQUE

pris de la violation de l'art. 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et des articles 7, 11,39/2, 74/13, 74/14 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, les articles 3 , 6, 8,13 de la Convention de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales, de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, de l'article 41 de la charte des droits fondamentaux de l'union européenne, des articles 5 et 11 de la directive 2008/115/ CE des principes généraux de bonne

administration et plus particulièrement du principe de minutie, de proportionnalité, de prudence et de précaution, de l'obligation de procéder avec soin à la préparation d'une décision administrative en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause, de l'erreur manifeste d'appréciation.

L'administration se doit de prendre ses décisions avec toute la minutie nécessaire et suffisante, ce qui implique également pour l'Administration une obligation de prendre connaissance de tous les éléments de la cause, en ce compris non seulement les éléments portés à sa connaissance par le demandeur d'asile mais également en tenant compte de tous les éléments se rattachant à la cause et /ou dont la connaissance est de notoriété publique, e.a par la diffusion qui en est faite ou en raison du fait que ces informations sont à sa disposition;

Par ailleurs, la motivation doit faire référence aux faits invoqués, doit mentionner les règles juridiques appliquées, et doit indiquer comment et pourquoi ces règles juridiques conduisent, à partir des faits mentionnés, à prendre telle décision.

En outre la loi exige que la motivation soit adéquate, c'est à dire qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision et que les raisons invoquées doivent être suffisantes pour justifier la décision.

Le principe de bonne administration suppose que dans l'exercice de son pouvoir et de ses compétences de refus, l'administration fasse preuve de la prudence nécessaire et que sa démarche soit raisonnable.

Cette obligation implique que l'organe administratif soupèse les intérêts en présence et que les conséquences défavorables qui résulteraient pour la partie requérante de la décision prise, ne soit pas disproportionnée par rapport aux fins que la décision est censée poursuivre ;

Les décisions adverses doivent être motivées.

Suivant l'article 74/13 de la loi : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Suivant l'article 11§3, al.2 : « Le ministre ou son délégué peut à tout moment décider de retirer le séjour de l'étranger qui a été admis au séjour dans le Royaume pour une durée limitée ou illimitée en tant que bénéficiaire du statut de protection internationale en vertu de l'article 49, § 1er, alinéa 2 ou 3, ou de l'article 49/2, §§ 2 ou 3, ou de mettre fin à ce séjour et lui délivrer un ordre de quitter le territoire lorsque le statut de protection internationale a été retiré par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides conformément aux articles 55/3/1, §2, ou 55/5/1, § 2 ou lorsque l'étranger a renoncé à son statut de protection internationale.

Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une décision telle que visée aux alinéas 1er et 2, il prend en considération la nature et la solidité des liens familiaux de l'intéressé, la durée de son séjour dans le Royaume ainsi que l'existence d'attaches familiales, culturelles ou sociales avec son pays d'origine."

Ainsi qu'il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi sur les étrangers, relatifs à l'article 7 de cette dernière loi, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Doc. Pari., 53, 1825/001, p. 17). Il résulte de ce qui précède que si le défendeur doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances ;

La partie adverse doit examiner si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Doc. Pari., 53, 1825/001, p. 17). Il résulte de ce qui précède que si le défendeur doit, dans certains cas déterminés à l'article 11 de la loi, retirer le séjour et/ou délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances ;

Ainsi, cette motivation ne saurait suffire à elle seule à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par

les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que le défendeur n'est pas dépourvu en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation ;

Cela d'autant au vu du long séjour passé en Belgique, depuis 2012, soit 6 années qui , qui peuvent constituer une entrave au sens des articles 3 et 8 cedh mais également au sens de l'article 74/13, à la décision entreprise;

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, S 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n ° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. Dans la mesure où la situation du requérant relève du champ d'application du droit de l'Union, l'appréciation de celle-ci doit tenir compte du droit au respect de la vie privée et familiale, tel qu'il est énoncé à l'article 7 de la Charte (CJUE, 13 septembre 2016, Rendon, C- 165/14) ;

Pour la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34) ;

La Cour de Justice de l'Union européenne a, dans son arrêt « M.M. contre Irlande » du 22 novembre 2012 (C-277/11), notamment, indiqué ce qui suit : « 85. Aussi la Cour a-t-elle toujours affirmé l'importance du droit d'être entendu et sa portée très large dans l'ordre juridique de l'Union, en considérant que ce droit doit s'appliquer à toute procédure susceptible d'aboutir à un acte faisant grief (voir, notamment, arrêts du 23 octobre 1974, Transocean Marine Paint Association/Commission, 17/74, Rec. p. 1063, point 15; Krombach, précité, point 42, et Sopropé, précité, point 36) ;

Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect dudit droit s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêt Sopropé, précité, point 38) ;

Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005, Espagne/Commission, C-287/02, Rec. p. 1-5093, point 37 et jurisprudence citée; Sopropé, précité, point 37; du 1er octobre 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Conseil, C-141/08 P, Rec. p. 1-9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, France/People's Mojahedin Organization of Iran, C27/09 P, non encore publié au Recueil, points 64 et 65) ;

Ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée (voir arrêts du 21 novembre 1991, Technische Universität München, C-269/90, Rec. p. I- 5469, point 14, et Sopropé, précité, point 50), l'obligation de motiver une décision de façon suffisamment spécifique et concrète pour permettre à l'intéressé de comprendre les raisons du refus qui est opposé à sa demande constituant ainsi le corollaire du principe du respect des droits de la défense. [...] ».

La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents ;

Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (Conseil d'Etat, arrêt n 0 230.257 du 19 février 2015) ;

L'article 62 §1 de la loi sur les étrangers consacre ce droit à être entendu, les travaux préparatoires de sa nouvelle version précisant que concernant les mesures ou les décisions autres que les décisions de

fin de séjour ou de retrait de séjour, le droit d'être entendu continuera à s'appliquer en tant que principe général de droit ;

Vu le nombre important et la diversité des cas dans lesquels l'administration est susceptible d'intervenir et la diversité des mesures qu'elle peut prendre, il ne paraissait pas opportun de consacrer plus largement ce principe dans la loi au risque de compromettre la sécurité juridique et l'effectivité des mesures. Le but est que l'administration puisse adapter facilement et rapidement sa pratique en fonction de l'évolution de la jurisprudence nationale et européenne et compte tenu de ses moyens et des nécessités du terrain. En effet, le droit d'être entendu a fait et fait encore régulièrement l'objet de développements jurisprudentiels en matière de migration et d'asile ;

L'administration doit pouvoir aussi tenir compte des circonstances propres à chaque cas dans le cadre de la mise en oeuvre du droit d'être entendu. L'intéressé n'en sera pas moins protégé car, d'une part, le droit d'être entendu s'impose à l'administration comme principe général de droit et, d'autre part, le non-respect de ce principe peut être invoqué à l'appui du recours dirigé contre la décision et, le cas échéant, être sanctionné par les juridictions nationales. (Cfr arrêt Boujhda CJUE)

En l'espèce, le requérant n'a pas été entendu au sujet de sa vie privée et familiale en Belgique, ni quant à son encrepage local qui est évident au bout de 6 années sur le territoire ni surtout au niveau de son état de santé;

S'il avait pu être entendu, le requérant aurait notamment pu expliquer les études faites en Belgique, son parcours social, les nombreuses relations fortes nouées en Belgique avec ses amis et amies qui le soutiennent dans ces moments difficiles, l'accompagnement chez son avocat et veulent lui venir en aide ;

Le 03.07.2018, la partie adverse prétend avoir envoyé un recommandé au requérant à la dernière adresse en sa possession (sans préciser toutefois cette adresse), qui n'aurait pas été réclamé par le requérant , par lequel elle lui aurait demandé de faire valoir les éléments d'ancrage en Belgique ;

Cependant, elle ne précise pas dans la décision entreprise à quelle adresse a été envoyé ce courrier, ni si elle a effectué préalablement une recherche au registre national afin d'en vérifier l'exactitude ;

Dès lors que les dispositions visées au moyen impose à la partie adverse une attitude pro active, de prendre en considération « la nature et la solidité des liens familiaux de l'intéressé, la durée de son séjour dans le Royaume ainsi que l'existence d'attaches familiales, culturelles ou sociales avec son pays d'origine » , il faut considérer qu'en se contentant d'un seul envoi recommandé d'un questionnaire, la partie adverse n'a pas examiné la situation du requérant avec toute la minutie requise ;

Par ailleurs, il ressort des circonstances de la présente cause que la partie défenderesse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article trois de la Convention européenne des droits de l'homme ;

Au terme de cette disposition : « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ». Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante : voir Cour européenne des droits de l'homme, 21 janvier 2011, M.S.S / Belgique et Grèce § 218) ;

La Cour européenne des droits de l'Homme a déjà considéré que l'éloignement par un État membre peut soulever un problème au regard de l'article trois et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article trois ;

Dès lors que la partie adverse entend se référer à la situation invoquée par le requérant lors de ses demandes d'asile , il ne peut être considéré qu'elle a examiné la crainte du requérant par rapport à l'Iraq au sens de l'article 3 CEDH;

Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y. /Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence ; adde Cour EDH 26 avril 2005, Muslim/Turquie, § 66) ;

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH ;

A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Suède, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 108 in fine), ce qui n'a pas été fait en l'espèce.”

2.2. Volgens een vaste rechtspraak vereist de uiteenzetting van een middel dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden en de wijze waarop die rechtsregel of het rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Middelen die zich beperken tot een theoretische uiteenzetting van de aangevoerde rechtsregels of rechtsbeginselen, zonder dat deze concreet worden betrokken op de bestreden beslissing of zonder dat wordt uitgelegd hoe de aangevoerde rechtsregels door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing werden geschonden, zijn niet ontvankelijk (zie o.m. RvS nr. 190.271 van 9 februari 2009). De Raad onderzoekt hierna het middel in het licht van de concrete uiteenzetting van verzoekers grieven ten aanzien van de bestreden beslissing, zonder dat daarbij noodzakelijk wordt ingegaan op iedere rechtstheoretische beschouwing.

Na een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de belangenafweging in het licht van artikel 11, §3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), betoogt verzoeker *in concreto* dat, indien hij was gehoord, hij uitleg had kunnen geven over zijn studies, zijn “*sociaal parcours*” en zijn talrijke hechte relaties in België.

Verzoeker voert daarbij echter geen verdere concrete elementen aan waaruit kan blijken dat de bindingen die hij in België heeft ontwikkeld van die aard zijn dat het om meer gaat dan gewone sociale relaties. Uit verzoekers algemene verklaringen blijkt niet dat er sprake zou zijn van duurzame banden of dat hij in België een vergevorderd privéleven zou hebben ontwikkeld.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd:

“We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 29/05/2012 verklaarde dat u het Rijk op 23/05/2012 binnenkwam, meer dan 6 jaar geleden. Derhalve merken we op dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u meer dan 6 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. We brengen bovendien in herinnering dat u het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. U bracht derhalve geen enkel element aan waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch legde u bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, Het u na dit aan te tonen.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u tijdens uw gehoor in het kader van uw asielaanvraag bij de DVZ d.d. 06/06/2012 verklaarde dat uw ouders op dat ogenblik in Bagdad (Irak) verbleven en uzelf sinds 31/12/2007 van uw voormalige echtgenote gescheiden bent. U gaf aan dat uw minderjarig kind, dat in 2004 geboren werd, op dat ogenblik bij uw voormalige echtgenote in Bagdad (Irak) verbleef. Tot slot gaf u aan dat uw 2 broers reeds in 2007 en 2012 overleden waren en u 3 in Irak en 1 in Zweden verblijvende zus heeft. U verklaarde geen andere in België of in andere Lidstaten verblijvende gezins- of familieleden te hebben. We herhalen bovendien dat u het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. Tijdens uw gehoor bij het CGVS d.d. 13/06/2017 - in het kader van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus - gaf u evenwel aan dat u herhaaldelijk naar Bagdad (Irak) terugkeerde om bij uw toen inmiddels 13-jarige zoon R. te zijn, omdat die het moeilijk zou hebben zonder u. U verklaarde dat uw zoon zich beter voelde toen u samen met hem overal heen ging in Bagdad (Irak), van doktersbezoeken tot wandelingen in het park.

Dienaangaande kan enkel geconcludeerd worden dat de familiale banden in het land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze in België. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten. Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS d.d. 13/06/2017 en in het kader van uw beroepsprocedure bij de RW gewag maakte van mentale en fysieke medische problemen.”

In zijn arresten stelt de Raad van State heden dat het principe “*audi alteram partem*” dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178.727). Een schending van het hoorrecht kan maar de rechtmatigheid van een beslissing wegnemen indien verzoeker relevante informatie aanbrengt die een invloed kon hebben gehad op de afloop van de procedure. Met zijn algemene verklaringen toont verzoeker zulks niet aan. Bovendien houdt het feit dat verzoeker meermaals terugkeerde naar Irak indicaties in dat hij er nog steeds banden heeft en er nog een (familiaal) netwerk heeft. Ook zijn verklaringen met betrekking tot studies in België worden niet nader uiteengezet en beperken zich tot algemene verklaringen.

Verder betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing niet vermeldt naar welk adres de vraag om informatie aan verzoeker inzake zijn situatie in België voor het nemen van de bestreden beslissing werd gestuurd, noch of de verwerende partij op voorhand een onderzoek heeft gevoerd in het rijksregister naar verzoekers adres.

Artikel 62, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.”

Artikel 62, §3, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt :

1° bij aangetekende brief;

2° per bode, met ontvangstbewijs;

3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;

4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.”

De bestreden beslissing vermeldt dat de uitnodiging om alle documenten en elementen aan te brengen werd verstuurd naar het laatste adres, vermeld in het rijksregister, en dat dit aangetekend schrijven niet werd aangehaald. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze zending werd verstuurd naar het adres (...), 1080 (...).

De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht enkel vereist dat de bestreden beslissing vermeldt op welke overwegingen in rechte en in feite ze gesteund is; er is niet vereist dat de motieven van de motieven worden weergegeven. De bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker werd aangeschreven op het adres in het rijksregister en dat dit schrijven niet werd afgehaald. Daarmee wordt duidelijk de reden aangegeven waarop de beslissing steunt. Het feit dat het adres niet in de beslissing zelf werd opgenomen, houdt niet in dat de bestreden beslissing niet langer afdoende gemotiveerd is.

Waar verzoeker aanvoert dat geen onderzoek werd gevoerd in het rijksregister naar de juistheid van dit adres, blijkt het tegendeel uit de motieven van de bestreden beslissing, waarin wordt vermeld dat dit het laatste adres is dat wordt vermeld in het rijksregister. Verzoeker beperkt zich tot enkele losse tegenwerpingen, maar voert ook hier geen enkel gegeven aan waaruit kan blijken dat de verzending van

dit stuk onjuist was, noch brengt hij enig element aan waaruit kan blijken dat dit adres niet meer het juiste is of was.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de verwerende partij de uitnodiging om elementen in het licht van artikel 11, §3, tweede lid, van de vreemdelingenwet aan te brengen, niet correct is geschied. Daarnaast toont verzoeker ook geen concrete elementen aan waarmee rekening had moeten worden gehouden.

Waar verzoeker verder de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, blijkt uit de intrekkingbeslissing van de commissaris-generaal van 20 juli 2017 dat er wat betreft verzoekers situatie, een terugkeer naar Bagdad, geen reëel risico op ernstige schade inhield in de zin van artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal wees er ook op dat het "reëel risico", zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet, dient te worden geïnterpreteerd naar analogie met de maatstaf die het EHRM hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM. Na een uitvoerige bespreking van dit risico t.a.v. Bagdad, wees de commissaris-generaal tenslotte ook op dat volgens het EHRM er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen besluiten dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt (EHRM, *JK and others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

Daarnaast wordt in de thans bestreden beslissing ook gemotiveerd omtrent verzoekers medische situatie:

"Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS d.d. 13/06/2017 en in het kader van uw beroepsprocedure bij de RVV gewag maakte van mentale en fysieke medische problemen.

Dienaangaande herhalen we dat u geen gevolg gaf aan de voormelde vraag om aanvullende (medische) documenten en elementen aan de DVZ te bezorgen. Indien u effectief medische elementen of documenten had waarvan u het nodig acht dat de DVZ ervan in het bezit wordt gesteld, liet u na dit te doen. Bovendien wijzen we er op dat uw vermeende medische problemen u er niet van weerhouden hebben herhaaldelijk naar uw land van herkomst terug te keren. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan."

Verzoeker beperkt zich in het middel tot algemene verwijzingen naar artikel 3 van het EVRM, maar voert geen concrete elementen aan die, ondanks bovenstaande bespreking, alsnog kunnen wijzen op een risico op schending van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT